

“No poses cent mil persones en un camp de futbol per capritx. L'esport pot ser art, pura poesia”

ALBERT GUIU I BAGÉS (FLIX, 1972) Poeta, autor
d'“El Llorer dels mots”, poemari dedicat a esportistes d'elit

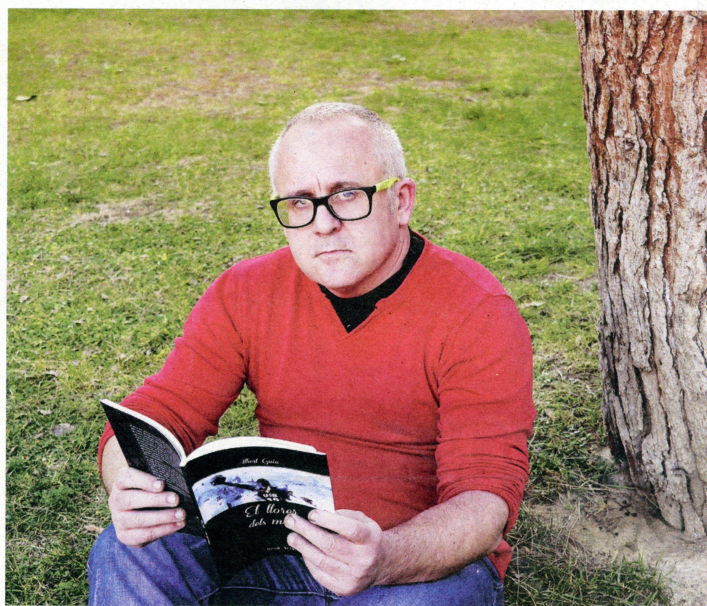

FOTO NÚRIA CARO

Poesia i esport junts. Un còctel singular.

Més aviat es tracta d'una ampliació de la mirada cap al món de l'esport i cap a la poesia alhora. Unint els dos mons demostres dues veritats. Es necessiten si vols anar una mica més enllà de les seues realitats.

Abans va maridar poesia amb filosofia amb Des del pensament dels filòsofs.

En la poesia hi cap absolutament tot.

L'esport d'elit pot entrar sense complexos en allò que anomenem art?

Hi entra de ple en l'humanisme, en la prolongació de l'ésser humà per a anar més enllà d'un mateix. L'esport pot arribar a l'art mitjançant l'humanisme. No poses cent mil persones en un camp de futbol per capritx. Hi van per a veure persones que són els millors en determinada disciplina. I per a mi això és art.

Quin criteri seguix per a confeccionar esta peculiar galeria artística?

Per essència inconscient. Amb independència d'èpoques, des d'un punt de vista de mitologia esportiva, he buscat traduir en paraules les seues singularitats.

Segur que se n'ha deixat.

Molts. Djokovic, Björn Borg... Amb els escollits hi ha un enamorament personal per la seua capacitat de

**“Els tallers
d'escriptura
s'omplen de gent
que volen conèixer-se i
millorar la seua
sensibilitat a través de
la paraula. Molts
guanyen en
autoestima”.**

brillar o de superació personal.

Escull per al primer poema al millor futbolista del món.

El dedico a l'eficàcia personificada en allò que practica i que més afició genera a Occident. Cristiano, que té una gran projecció competitiva, tanca el llibre, però sempre estarà a l'ombra de Messi.

Ha guanyat el premi Marià Manent amb Els versos de la prostituta. Hi ha lloc per a la poesia en la prostitució?

El poeta intenta ser fidel al seu pensament. I la prostitució és psicologia potent. Parlem de persones que estan amb persones que mai arribaran a conèixer-se. Són realitats duríssimes que no sé si tots seriem capaços d'afrontar.

Vostè es considera un animal verbal.

Completament. I segur que això tapa moltes altres coses. Convisc amb la paraula sense pensar que estic fent una funció poètica de la llengua. Però per tenir una expressió estètica de l'oralitat cal treball i molta lectura.

Se sent membre d'una determinada estètica cultural territorial?

No. Però sí que em sento persona de riu. L'Ebre és el meu paisatge vital.

Vostè també és professor de llengua i literatura.

Quina és la seua recepta per a motivar els adolescents d'avul?

Este és un plural que té trenta definicions per classe. S'han d'escalar els objectius i reconèixer que cadascun està a un nivell diferent. Buscar la seua complicitat i que entenguen que ningú és millor que un altre.

L'efecte Pigmalión, o l'efecte Merlí, com s'entén millor avul.

No tenir ganes d'estudiar en un moment determinat no pot ser sinònim de fracàs. I els professors som clau per a fer-ho entendre. Participem d'una part molt important en la seua vida. I ells ho saben.

Entre classe i poesia li queda temps per a impartir tallers d'escriptura amb força èxit de convocatòria. Què hi busca qui s'hi apunta?

Després de viure, estimar i intentar ser feliç, penso que hi trobem el verb escriure. Som animals de paraules i podem escriure més coses de les que diem. Quan algú s'apunta a un taller d'escriptura vol conèixer-se, interpretar-se i millorar la seua sensibilitat. Volem saber com ens veiem com a transmissors. I si ens agrada el que veiem, l'autoestima creix. I tot flueix millor.